

[Elisabeth Bruun Olesen]

hørte ifølge arbejdsministeren ligestillingsproblematikken, og arbejdsministeren lod skinne igennem, at både fru Lilli Gyldenkilde og jeg var inde på et galt spor, at vi brugte tiden til at tale om noget forkert. Jeg ved da godt, at L 206 er på dagsordenen, men i lovforslag nr. L 206 i § 3 under minimal-lønsområdet står der rent faktisk, at virksomhederne er berettigede til at begrænse lønstigningen til 2, henholdsvis 1,5 pct. Det vil sige, der er en overgrænse på de to pct., og så har vi sagt, at det for kvinderne, som skal ud og forhandle disse ting igennem på de enkelte overenskomster, får nogle ekstra katastrofale resultater. Det er det, det handler om, så i dette tilfælde hænger tingene sammen: ligestillingsproblematikken, vores placering på arbejdsmarkedet, lovforslag nr. L 206 og § 3.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Støjniveauet er ved at nærme sig det fra før, hvor vi var på slagteriet.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg indrømmer blankt, at jeg er meget gammeldags, når det gælder disse spørgsmål, meget gammeldags. Jeg mener, at demokratiets spilleregler er værd at respektere; det er måske ikke noget revolutionært standpunkt, det er måske ikke det smarte synspunkt, men det har jeg altså. Jeg mener også, at man skal lægge vægt på at opnå så megen retfærdighed som overhovedet muligt, og jeg mener også, man skal gøre sit hjemmearbejde og forberede tingene ordentligt. Men jeg er selvfølgelig ikke så reaktionær, som statsministeren vil udlægge det, at jeg ikke mener, at der er en sammenhæng mellem politik og fagpolitik. Hundre tusindvis af lønmodtagere mærker i disse dage og i de kommende måneder, at der er en snæver sammenhæng mellem, hvordan flertallet ser ud herinde, og så deres daglige levevilkår.

Dernæst til statsministerens bemærkninger, som virkelig rystede mig. Jeg troede, statsministeren ville have sagt: økonomiministeren er fra den gyldne årgang 1911, og nu røg der en finke af panden ved den lejlighed dér; situationen var lidt ophidset, og han kom til at gøre noget, men det vil ikke ske igen. Det troede jeg statsministeren ville have svaret,

men statsministeren sagde det modsatte, han sagde: det vil ske igen og igen og igen.

Hvad er det, vi diskuterer? Vi diskuterer ikke konsekvensberegninger af eventuelt indgået overenskomst, det må enhver regering være forpligtet til; det er nærmest, som jeg siger det, dens pligt at vurdere landets økonomiske situation ud fra det. Nej, det, vi diskuterer, er, om det er legitimt – og det mener statsministeren øjensynlig det er – at en ansvarlig minister midt under et forhandlingsforløb i forligsinstitutionen udtaler sig om arbejdsdokumenter i forligsinstitutionen, konsekvensberegninger osv. Det er efter min opfattelse en bombe under forligsmandsloven og forligsinstitutionen, og vi er naturligvis nødt til under det udvalgsarbejde, som det radikale venstre har begæret mellem anden og tredje behandling, at bede statsministeren og justitsministeren sammen med arbejdsministeren overveje, om vi med henblik på udformning af en tekst til betænkningen ved tredjebehandlingen kan få dette her helt bragt på plads. Vi skal ikke i en hurtig ordudveksling ødelægge noget, det trods alt har taget årtier at bygge op og få til at fungere i dette land.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg tror, der er grund til først at minde om, at statsministeren igen og igen har bedyret, at der ikke var tale om indblanding i arbejdsmarkedsforholdene, og da statsministeren havde bedyret det, er det, man stiller det spørgsmål, hvad der så er årsagen til, at der alligevel er en fantastisk overensstemmelse imellem det, regeringen har lagt frem som en helhedsløsning – jeg kom for resten ved en skrivefejl til at kalde det hulhedsløsning, da jeg ville notere det før – og det, som Dansk Arbejdsgiverforening rent faktisk har ønsket.

Dernæst er der stadig væk spørgsmålet om økonomiministeren. Nu er det ligefrem blevet til en dyd, at regeringen skal blande sig; den skal oven i købet blande sig sådan, som økonomiministeren har gjort det, ved direkte at tilsidesætte forligsmanden og det tilløb til en skitse, der var lagt frem. Hvad der er værre endnu: først siger man, at man skam ikke har blandet sig, nu forsvarer man de indblandinger, der har været, og siger, at det ligefrem er mønsteret for fremtidens rege-